

ΒΥΒΛΙΟΤΗΚΗ ΚΑΙΜΠΕΡΑΤΟΡΕΙΑΣ
26. ΟΚΤ. 1901
ΝΟΒΟΡΟССІЙСКОГО УΝΙΒΕΡΣΙΤΕΤΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΑ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1901

ΑΡΙΘ. 41

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 8
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ. 28

Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου
ἀποστελλόμεναι πρὸς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Ταμίαν.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Νικοπόλεως ΔΗΡΟΘΕΟΣ (πρόεδρος)
+ Ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
+ Ὁ Ἀρχιεπ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ
+ Ὁ Μέγας Ἀρχιδιάκονος ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ (ταμίας)
ΧΡ. ΠΑΠΑ-ΓΕΩΡΓΙΟΥ (γραμματεὺς)

Ἀρχιούκτακτες Ἱεροδ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀφίξεις καὶ ὑποδοχὴ τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. κ. Δαμιανοῦ τοῦ Α' — Ἱστορία τῶν χρῆσιν τοῦ Κοινοῦ καὶ τῶν λεγομένων ἀδελφῶν — Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐν Ἀθήναις — Βιβλιολογία· ἐξήγησις τῆς καθολικῆς ἐπιστολῆς Ἰακώβου τοῦ Ἀθελφροθέου — Ἐκκλησιαστικά χρονικά — Κοινοποιήσεις.

ΑΦΙΞΙΣ ΚΑΙ ΥΠΟΔΟΧΗ

ΤΗΣ Α. Θ. Μ. ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

κ.κ. ΔΑΜΙΑΝΟΥ τοῦ Α'.

Εὐφρόσυνος καὶ συγκινητικώτατη τελετὴ ἤγετο χθὲς ἐν τοῖς ἡμετέροις Πατριαρχείοις, ἡ τῆς ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς τοῦ ἀπὸ πολλῶν μὲν ἡμερῶν μετ' ἐνθέρμου ἐνδιαφέροντος ἀναμενομένου, χθὲς δὲ περὶ τὴν ἐνδεκάτην περίπου ὥραν π. μ. εἰς Φανάριον ἀφικομένου Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. κ. Δαμιανοῦ τοῦ Α'. Περὶ τῆς γενομένης ἐγκαρδιωτάτης ὑποδοχῆς τῇ Α. Θ. Μακαριότητι, τῷ ζηλωτῇ τούτῳ Πρωθιεράρχῃ τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, ἐγκαίρως ἤδη μετὰ θερμοῦ ἐνδιαφέροντος εἶχε μεριμνήσῃ ἐν συνειννοήσει μετὰ τοῦ ἐνταῦθα Σεβασμ. ἀντιπροσώπου τοῦ Παναγίου Τάφου ἡ Α. Θ. Παναγιότης, περὶ πλείστου ποιουμένη τὴν ἐν πνεύματι χριστιανικῆς ἀγάπης στενὴν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἐπικοινωνίαν, καὶ εὐχαρίστως πάνυ δραττομένη τῆς εὐκαιρίας

ὅπως διατρανώσῃ τὴν εἰλικρινῇ Αὐτῆς ἀδελφικὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν πρὸς τὸν ρέκτην Πρωθιεράρχην τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, τὸν μετὰ παραδειγματικῷ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως ἐπιληφθέντα τῆς ἐπὶ τὰ κρείττω διαρρυθμίσεως τῶν τιμαλφῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης συμφερόντων.

Βεβαιωθέντος ὅθεν, ὅτι τὸ ἐφ' οὗ ἐπέβαινεν ἡ Α. Θ. Μακαριότης ἀτμόπλοιοι τῆς ρωσικῆς ἀτμοπλοικῆς Ἑταιρίας «Ναχίμων», καθυστερῆσαν ἕνεκα τῶν καθάρσεων, ἐμελλε νὰ φθάσῃ εἰς Καβάκια τὴν πρωτὰν τῆς χθὲς, ἰδιαίτερα ἀτμάκατος, ἐπὶ τούτῳ ναυλωθεῖσα, παρέλαβεν ἐκ Φαναρίου τοὺς τε ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὡς καὶ πάντας τοὺς πρὸς ὑποδοχὴν εἰς Καβάκια μεταβάντας, ἥτοι τοὺς Πανοσιολ. Μ. Πρωτοσύγκελλον Χρυσόστομον καὶ Μ. Ἀρχιδιάκονον Λαυρέντιον, τὴν Α. Σ. τὸν ἐνταῦθα ἀντιπρόσωπον τοῦ Π. Τάφου Νεαπόλεως Ἀρσένιον μετὰ τῶν παρεπιδημούντων Μητροπολιτῶν Ταρσοῦ καὶ Ἀδάνων Γερμανοῦ, Ἀμίδης Βενιαμίν, Χαλεπίου Νεκταρίου, καὶ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ ἀρχιμ. Καλλίστου, ὡς καὶ ἄλλων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ὑπαλλήλων τοῦ ἐνταῦθα ἀγιοταφίτικοῦ Μετοχίου, πρὸς δὲ τοὺς λοιποὺς ἐνταῦθα ἀντιπροσώπους τῶν ἀγίων Τόπων καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ὁμογενῶν τῆς πρωτευούσης φύλων, καὶ ἀπὸ ὀρθρου βαθέος ἀνέπλευσε τὸν Βόσπορον, κατευθυνομένη εἰς Καβάκια. Καθ' ὃδὸν ἡ αὐτὴ ἀτμάκατος προσεγγίσασα εἰς Νεοχώριον παρέλαβεν ἐκεῖθεν τὸν τε ἀντιπρόσωπον τῆς Α. Μ. τοῦ Πατριάρχου πρώην Ἀντιοχείας

Σπυρίδωνος, ὡς καὶ τὴν Α. Θ. τὸν Ἀνδρέαν Κοπάσσην ἐφέντην, μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους καὶ Μ. Ρήτορα τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου, φθάσα δ' ἐγκαίρως εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον εὗρεν ἤδη ἡγκυροβολημένου τὸ ἐφ' οὗ ἐπέβαινεν ἡ Α. Θ. Μακαριότης ἀτμόπλοιοι. Τῇ Α. Θ. Μακαριότητι, ἀποβιβασθείσῃ εἰς τὸν σταθμὸν Καβακίων προϋπήνησαν οἱ ἀνωτέρω προαναφερθέντες, προσεφώνησαν δὲ καταλλήλως τὸ «ὡς εὖ παρέστη» ἢ τε Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Νεαπόλεως Ἀρσένιος καὶ ἡ Α. Π. ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ἀπὸ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Τὴν προσφώνησιν τοῦ ἀγ. Νεαπόλεως, καθὼς ἀναφερομένην εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ ταξεῖο διὰ τῆς Α. Μακαριότητος, παραθέτομεν ἐνταῦθα ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Μακαριώτατε Δέσποτα,

Ὡς οἱ ἀείμνηστοι καὶ ἑνδοξοὶ Αὐτῆς προκατόχοι οἱ τὴν ἱεράν τῶν Πατέρων ἡμῶν ἐν Σιών τῇ ἀγίᾳ παρακατηθήκην ἐγκεχειρισμένοι, ἀψηφόντες πᾶσαν κακουχίαν καὶ κίνδυνον, περιήρχοντο πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν πρὸς ἐν καὶ μόνον ἀτενίζοντες, ἵνα τὴν ὑπὸ ποικίλων καιρικῶν περιστάσεων καὶ δυσχερειῶν ταλαιπωρουμένην ἱεράν ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητα ἀνακουφίσωσι καὶ τὴν Σιώνιτιδα Ἐκκλησίαν εἰς εὐδίαν καὶ ἀκύμαντον πηδαλιουχήσωσι καὶ ἀσφαλίσωσι λιμένα, οὕτω καὶ ἡ ὑμετέρα Θ. Μακαριότης ἐπὶ τὴν ὑψίστην περιωπὴν τῆς διακυβερνήσεως τῆς ἱερᾶς τοῦ παναγίου Τάφου ὁλκάδος ἀνελθοῦσα καὶ τὴν ἰσοᾶν καὶ τιμαλφὴ ταύτην τῶν Πατέρων ἡμῶν κληρονομίαν καὶ τὰ ἐπὶ ταύτης δίκαια τοῦ Ὁρθοδόξου ἡμῶν Γένους ἐμπιστευθεῖσα, κατεῖδεν ὅτι πολλὰ ἀτυχῶς ἐν αὐτῇ εἰσι τὰ κακῶς κείμενα καὶ τὰ χρήζοντα ἀμέσου καὶ ριζικῆς θεραπείας καὶ ὅτι οὐδὲν ἦτον δεινὸς ὁ σάλος ὁ καὶ νῦν ἐπαπειλὼν καὶ παρακωλύων καὶ τὴν οὐριοδρομίαν καὶ τὴν πρόοδον αὐτῆς. Ταῦτα πάντα, Μακαριώτατε Δέσποτα, ἐπεσπᾶσαντο τὴν σύντονον μέριμναν καὶ προσοχὴν Σου καὶ Σε παρώτρυναν εἰς ἔκτακτα καὶ γενικὰ μέτρα καὶ εἰς ἐντονωτέρους καὶ λυσιτελεστέρους ἐνεργείας πρὸς ἀνόρθωσιν καὶ ἀνύψωσιν τῶν πεπτωκότων.

Εἰς πλήρωσιν ὅθεν τῶν πατρικῶν σου καὶ σωτηρίων τούτων βουλευμάτων καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκόμενου ὕψους καὶ ἱεροῦ σκοποῦ, ἐπινεύσει τοῦ Μεγαλειοτάτου καὶ κραταιοτάτου ἡμῶν Ἀνακτος ἀνέλαβες ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ ζήλου φλεγόμενος καὶ τῆς αὐτῆς τῶν ἀειμνήστων καὶ μακαρίων προκατόχων Σου γνώμης ἐμφορούμενος καὶ ἐπεχειρήσας ἐν χειμῶνος ὥρᾳ τὴν μακρὰν καὶ ἐπίπονον πελαγοδρομίαν, τοὺς κόπους καὶ τοὺς μόχθους ὡς χαρὰν λογισάμενος καὶ αὐτὴν τὴν ἡσυχίαν καὶ ἄνεσιν θυσιάσας, ἵνα τὴν εἰρήνην καὶ γαλήνην προσπορίσῃς τῇ πολυπαθεῖ γερρασίᾳ ἡμῶν Ἀδελφότητι καὶ ἀπαλλάξῃς αὐτὴν τῶν συνεχουσῶν αὐτῇ δεινῶν καὶ θλίψεων. Μετ' ἀνεκκλητήτου τοίνυν χαρᾶς καὶ θυμῆδός καὶ μετὰ συγκινημένης καὶ παλλούσης καρδίας τὴν αἰσίαν τῆς ὑμετέρας Θεοτιμῆτος Μακαριότητος ἄφῃς εἰς τὴν βασιλίδαν τῶν πόλεων ὡς ἄγγελον ἀγγέλλῃς καὶ ὡς οἰκὸν ἀρίστον χαιρετίζοντες, ἐν ψυχικῇ εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει προσχαροῦμεν καὶ προσφωνοῦμεν τὸ ὡς εὖ παρέστη εὐχόμενοι ἀπὸ βάρους ψυχῆς

καὶ καρδίας ὅπως ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, ὁ ἐνθαρρύνων τοὺς προκατόχους Σου καὶ διασώσας αὐτοὺς ἐν τῷ θεαρέστῳ ἀγῶνι, ἐνισχύσῃ καὶ κρατύνῃ καὶ τὴν Ἰμ. Μακαριότητα ἵνα μετὰ θάρρους ἐγκατεργάσῃ καὶ ἐπιβλέψας ἄνωθεν ἐπευλογήσῃ τοὺς κόπους καὶ τοὺς μόχθους αὐτῆς καὶ ἐπιδειψιεύσῃται πλουσίαν τὴν χάριν καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ τῇ ἱερᾷ ἡμῶν Ἀδελφότητι πρὸς αἶνον καὶ δοξολογίαν τοῦ παναγίου Αὐτοῦ ὀνόματος, χαρὰν δὲ καὶ εὐκλειαν τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Μητρὸς Σιώνιτιδος Ἐκκλησίας.

Οἱ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις καὶ οἱ ἐν τῷ ἁγιοταφίτικῳ Μετοχίῳ ὡς καὶ οἱ ἐπὶ τούτῳ προσελθόντες ἀρχιαστυνόμος Φαναρίου μετὰ ἀστυνομικῶν κλητῆρων, λαβόντες ἤδη ἐκ τῶν προτέρων γνῶσιν τηλεγραφικῶς περὶ τῆς εἰς Καβάκια ἀποβιβάσεως τῆς Α. Μακαριότητος μετὰ τῆς ἀκολουθίας Αὐτῆς, προητοιμάσθησαν διὰ τὴν ἐν Φαναρίῳ ὑποδοχὴν.

Ἐν Φαναρίῳ ἡ Α. Θ. Μακαριότης ἀποβᾶσα μετὰ πάσης τῆς ἀνωτέρω μνημονευθείσης συνοδείας ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ν. Νικολαΐδου ἐλεγκτοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν λογαριασμῶν, διηυθύνθη, προπορευομένων πατριαρχικῶν κλητῆρων, τοῦ πριμηκηρίου, φέροντος τὸ χαζράνιον, καὶ τοῦ πρεσβυτερίου τοῦ πατριαρχικοῦ Ναοῦ, τῶν κωδώνων τοῦ Πατριαρχικοῦ ναοῦ σημαινόντων, εἰς τὴν Πύλην τῶν Πατριαρχείων. Τὴν Αὐτοῦ Θ. Μακαριότητα προϋπήνησεν ἐνταῦθα ὁ πανοσιολογιώτατος ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου Φώτιος καὶ εἰτα ὠδηγήθη αὕτη μετὰ πάσης τῆς συνοδείας εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Μ. Συνοδικοῦ, ἐνθα ἀνέμενεν Αὐτὴν ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' περιστοιχούμενος ὑπὸ τῶν σεβασμιωτάτων ἀγίων συνοδικῶν Ἀδριανουπόλεως Κυρίλλου, Ἀμασείας Ἀνθίμου, Ἰωαννίνων Γρηγορίου, Προύσης Ναθαναήλ, Νικοπόλεως καὶ Πρεβεζῆς Δωροθέου, Μηθύμνης Στεφάνου, Μεσημβρίας Χαρίτωνος, Χίου Κωνσταντίνου, Κορυτσᾶς Γερβασίου καὶ Λέρου καὶ Καλύμνου Ἰωάννου, ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος Μ. Λογοθέτου Σταυράκη βέη Ἀριστάρχου καὶ τῶν ἐντίμων συμβούλων Ἀλεξ. Γάγκου, Ἀντωνίου Σούρλα ἐφένδη, καὶ Ἐμμανουὴλ Ρακτιβάν.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Μ. Συνοδικοῦ παρῆσαν καὶ οἱ προϋπαντήσαντες τὴν Α. Θ. Μ. σεβασμ. ἀρχιερεῖς, ἦτοι ὁ Σ. ἀρχιεπίσκοπος Νεαπόλεως Ἀρσένιος, ἀντιπρόσωπος ἐνταῦθα τοῦ Π. Τάφου μετὰ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ ἀρχιμ. Καλλίστου καὶ οἱ ἐν τῇ βασιλευσίᾳ παρεπιδημοῦντες μη-

τροπολιται Ταρσοῦ καὶ Ἀδάνων Γερμανός, Χα-
λεπίου Νεκτάριος καὶ Ἀμίδης Βενιαμίν, ὁ συνο-
δεύων τὴν Α. Μ. πανοσιολ. Ἀρχιδιάκονος τοῦ
Ἱεροσολυμιτ. Θρόνου Γερμανὸς Βασιλάκης. πρὸς
δὲ ἡ Α. Π. ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστο-
μος ὁ Μ. Ἀρχιδιάκονος Λαυρέντιος καὶ ἄλλοι
ἐκ τῶν Πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων μετὰ τοῦ
πρεσβυτερίου του Πατριαρχ. Ναοῦ.

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμεν. Πατριάρχης προ-
σφωνῶν τὴν Α. Θ. Μακαριότητα ἐξέφρασε τὴν
χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν τῆς Μ. Ἐκκλησίας δε-
χομένης ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς τὸν σεπτὸν πρω-
θιεράρχην τῆς πρεσβυγενεὺς καὶ γεραρᾶς Σι-
ωνίτιδος ἀδελφῆς Ἐκκλησίας, τὸν μετὰ πολλῆς
τῆς περινοίας ὑπὲρ τῶν τιμαλφῶν συμφε-
ρόντων ταύτης μοχθοῦντα καὶ διεβεβαίωσε τὴν
Α. Θ. Μακαριότητα ὅτι πρόθυμον κατὰ πάντα
θέλει εὖρη τὴν Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν
πρὸς πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ συντελέσῃ εἰς κρείτ-
τονα διευθέτησιν τῶν τῆν Σιωνίτιδα Ἐκκλησίαν
ἀφορώντων. Ἡ Α. Θ. Μακαριότης ἀπαντῶσα
εἰς τὴν προσφώνησιν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος
ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς ἐπὶ τῇ γενο-
μένῃ Αὐτῇ ὑποδοχῇ καὶ τὰς ἐγκαρδίους εὐχαρι-
στιὰς ἐπὶ ταῖς ἄγαν φιλαδέλφους ἐκφράσεσι
τῆς Α. Θ. Π., τεκμηριούσαις ἀκραιφνῇ στοργῇ
καὶ ἀγάπῃ τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλη-
σίας πρὸς τὰς ἀδελφὰς Ἐκκλησίας καὶ διατρα-
νούσαις τὸν ἐγνωσμένον ἱερὸν ζῆλον τῆς Α. Θ.
Παναγιότητος ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς καθ'
ἡμᾶς καθόλου ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλη-
σίας. Ἡ προσφώνησις τῆς Α. Μακαριότητος ἔ-
χει ἐπὶ λέξει· ὡς ἔπεται:

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ δεσπόζων τῶν ἀνέμων καὶ τῶν θα-
λασσῶν, ὁ κατὰζιώνσας ἡμᾶς μετὰ μακρὸν πλοῦν νὰ καταχθώ-
μεν αἰσίως εἰς τὴν βασιλεύουσαν ταύτην τῶν πόλεων τὴν ἐπα-
ξίως προκαθημένην τῆς Ἑώας, καὶ ν' ἀπολαύσωμεν τοῦ ἐγ-
καρδίου ἡμῶν πόλου, τῆς θείας καὶ τοῦ ἐν Χριστῷ ἀσπασμοῦ
τοῦ πεπνυμένου καὶ θείῳ ζήλῳ πεπυκασμένου ἀδελφοῦ ἡμῶν
τῆς Ὑμετ. Θειοτάτης Παναγιότητος, περιστοιχιζομένης ὑπὸ
τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν ἁγίων ἀρχιερέων τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Θρόνου καὶ τῶν εὐγενεστάτων καὶ ἐριτίμων λογάδων τοῦ εὐσε-
βοῦς ἡμῶν Γένους τῶν ἀφωσιωμένων τέκνων τῆς ὀρθοδόξου ἡ-
μῶν Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, Παναγιώ-
τατε, ἡ πρεσβυγενὴς αὕτη Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ,
ἐξ ἧς ὁ νόμος καὶ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, ἡ ἐνδοξος, ἀπ' αὐτῶν
τῶν ἀποστολικῶν χρόνων τὴν παρηγορίαν αὐτῆς καὶ ἐνίσχυσιν
ἐλάμβανε παρὰ τῶν φιλοστόργων τέκνων τῶν ἄλλων τοῦ Θεοῦ
ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, ἐθέριζε τὰ σαρκικά, δεχομένη εὐγνωμό-
νως τὰς εὐλογίας καὶ διακονίας πάντων τῶν Χριστιανῶν, καὶ
τοιουτοτρόπως ἡ διακονία τῆς λειτουργίας ταύτης οὐ μόνον

προσανεπλήρου τὰ ὑστερήματα τῆς πρεσβυγενεὺς Ἐκκλησίας
τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ καὶ ἐπερίσσευε διὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν
τοῦ Θεοῦ (β' Κορινθ. 9, 12). Πάντοτε τὰ σπλάγχνα τῆς Μη-
τρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνεπαύοντο ἐπὶ τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης
τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἡ δὲ ἱστορία κηρύττει ὅτι ἐν χρόνοις δυσπραγίας, εἰπέρ-
τις καὶ ἄλλη προσήλθε παρήγορος ἀρωγὸς τῇ Σιωνίτιδι ἐκκλη-
σίᾳ καὶ τῇ μετ' αὐτῆς ἀναποσπάστως συνδεδεμένη εὐαγῇ Ἀ-
γιοταφ. ἀδελφότητι, τῇ ἀγρύπνῳ καὶ μετ' αὐταπαρνήσεως φρου-
ρούσῃ τὰ πάνσεπτα τοῦ Κυρίου σκηνώματα καὶ θεοδόξιστα
μέρη καὶ προσκυνήματα, ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία,
ἡ πλουσίως ὑπὸ τοῦ Οὐρανοῦ δομήτορος εὐλογηθεῖσα καὶ τέ-
κνοις πολλοῖς πληθυνομένη, καὶ δυνάμει κραταίῃ καὶ δόξῃ ὑ-
ψηλῇ καὶ σοφίᾳ καὶ γνώσει ἰθυνομένη, ἥς ἐπαξίως τανῦν χά-
ριτι Θεοῦ προΐσταται ἡ Ὑμετ. περιληγμένη Παναγιότης. Κα-
θὼς δὲ πρότερον, οὕτω καὶ νῦν ἡ γεραρὰ Σιωνίτις Ἐκκλησία
εὐελπιστοῦσα καὶ ἐκ τοῦ παρελθόντος ἐνθαρρυνομένη, δέον ν'
ἀπεκδέχεται καὶ τὸ αἶσιον αὐτῆς μέλλον παρὰ πᾶσιν τῶν ἁ-
γίων τοῦ Θεοῦ ὀρθοδ. Ἐκκλησιῶν, ὧν χάριτι Θεοῦ καὶ κανόνιν
οἰκουμέν. Συνόδων πρωτοστατεῖ ἡ περιδοξος καὶ ἐξάκουστος
Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, ἡ Μεγάλη καὶ τὴν ψυχὴν
καὶ τὴν καρδίαν. Καὶ τί ἄλλο μάρτυρεῖ ἡ πρόθυμος καὶ ἐγ-
καρδὺς ὑποδοχῇ, ἣν ἐποιήσατο πρὸς τὴν ἐμὴν ταπεινότητα ἡ
Ὑμ. Θ. Παναγιότης μετ' ἀπάσης τῆς Ἐκκλησίας Αὐτῆς ἐν
τῇ βασιλευούσῃ τῶν πόλεων, ἡ τὴν ἀγάπην καὶ στοργὴν Αὐ-
τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Σιών καὶ τὰ ἱερὰ σεβά-
σμα σκηνώματα τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις βαθεῖαν καὶ ἐγκάρδιον ἐκφράζοντες τὴν
εὐχαριστίαν ἡμῶν συγκεκινημένοι ἀσπαζόμεθα ἐν Χριστῷ τὴν
περιπόνητον ἡμῶν ἀδελφικὴν κορυφὴν, εὐχόμενοι τὸ «Ὁ Χρι-
στὸς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, ἀμήν».

Μετὰ τοῦτο ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πα-
τριάρχης ἐμνήσθη ὅτι τὰ συμφέροντα τῆς καθ'
ἡμᾶς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας προά-
γονται καὶ εὐοδοῦνται ὑπὸ τὴν κραταιὰν αἰγίδα
τοῦ φιλαλάου ἡμῶν Ἀνακτος Σουλτάν Ἀβδουλ
Χαμίτ Χάν, τοῦ αὐθέντου ἡμῶν, ὀφείλομεν ἄρα,
εἶπεν, ὅπως κοινῇ δεώμεθα πάντοτε τοῦ Πανα-
γάθου Πατρὸς ὑπὲρ ὑγείας ἀστεμφοῦς καὶ ἐδραι-
ώσεως Αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἐνδοξον τῶν εὐκλεῶν αὐτοῦ
προγόνων αὐτοκρατορικὸν Θρόνον. Ἐπὶ τούτοις
πάντες οἱ παραστάντες ἐφώνησαν τὸ «Ἀμήν».

Μετὰ τὰς προσφωνήσεις ταύτας οἱ δύο
Πατριάρχαι ἀντήλλαξαν τὸν ἐν Χριστῷ ἀδελ-
φικὸν ἀσπασμὸν καὶ εἶτα ἡ Α. Θ. Π. συνέ-
στησε τῇ Α. Θ. Μακαριότητι ἓνα ἕκαστον τῶν
παρισταμένων ἁγίων συνοδικῶν καὶ εἶτα τὴν
Α. Ε. τὸν ἄρχοντα Μέγαν Λογοθέτην Σταυράκην
Ἀριστάρχην βῆν καὶ τοὺς ἀνωτέρω μνησθέν-
τας συμβούλους. Μετέπειτα ὁ ἄρχων Καπου-
κεχαγιάς Ἀντώνιος βῆς Οἰκιάδης ὠδήγησε
πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Ἀρχιδιάκονον τοῦ Ἱερο-
σολυμιτικοῦ Θρόνου πανοσιολ. Γερμανὸν Βα-

σιλάκην, περὶ οὗ, ἀσπαζομένου τὴν δεξιάν, ἡ Α. Θ. Π. εἶπε τῇ Α. Θ. Μ. ὅτι συγχαίρει τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ἱεροσολύμων κεκτημένη τοιοῦτον εὐπαίδευτον καὶ διαπρεπῆ κλῆρον.

Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν καὶ ἄλλων φιλοφρόνων λόγων, ἡ Α. Θ. Μακαριότης, προπεμφθεῖσα ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. μέχρι τῆς θύρας τοῦ Μ. Συνοδικοῦ, ἀπῆλθε κατευθυνθεῖσα εἰς τὸ ἀγιοταφτικὸν Μετόχιον καὶ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Μ. Πρωτοσυγκέλλου τοῦ Μ. Ἀρχidiaκόνου καὶ τῆς συνοδείας αὐτῆς. Ἐμπροσθεν τῆς Μ. Πύλης τοῦ περιβόλου τοῦ ἀγιοταφτικοῦ Μετοχίου στρατιῶται καὶ κλητῆρες δημαρχιακοὶ ἦσαν παρατεταγμένοι, ἅπας δ' ὁ περίβολος τοῦ Μετοχίου ὡς καὶ ὁ ναὸς αὐτοῦ ἦν κατάμεστος ἐκ κλησιάζματος. Τὴν Α. Θ. Μακαριότητα ὑπεδέξατο ἐν τῷ περιβόλῳ τὸ πρεσβυτέριον τοῦ ναοῦ φέρον τὰς ἱερατικὰς αὐτοῦ στολὰς, καὶ τῶν χορῶν ψαλλόντων τὸ «ἄξιόν ἐστιν» ἡ Α. Θ. Μ. εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ, ἐν ᾧ καὶ ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἀφίξει Αὐτῆς εἰς βασιλεύουσιν ἐτελέσθη κατανυκτικωτάτη δοξολογία, περὶ τὸ τέλος τῆς ὁποίας προσεφώνησε λίαν καταλλήλως τὴν Α. Μακαριότητα ἡ Α. Π. ὁ ἀρχιμ. Κάλлистος, βοηθὸς τοῦ ἐνταῦθα ἐπιτρόπου τοῦ Παναγίου Τάφου. Ψαλέντος δὲ τέλος τοῦ Πατριαρχικοῦ πολυχρονισμοῦ, ἡ Α. Θ. Μακαριότης ἀνῆλθεν εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένα δώματα ἐν τῷ ἀγιοταφ. Μετοχίῳ, ἔνθα καὶ ἐπεσκέψατο Αὐτὸν αὐθημερὸν ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, πρὸς δὲ πολλοὶ τῶν σεβ. ἀγ. ἀρχιερέων, Συνοδικῶν καὶ παρέπιδημούντων, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, μετ' εὐλαβείας ἀσπαζόμενοι τὴν δεξιάν τοῦ σεπτοῦ Πρωθιεράρχου.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΧΡΕΩΝ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΕΓΟΜΕΝΩΝ ΑΤΑΙΚΩΝ

Τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν καιροῖς ἀνωμάλαις καὶ δειναῖς περιστάσεσι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, πρὸς πρόληψιν ἢ πρὸς ἀποσόβησιν αὐτῶν ὑποβαλλομένου εἰς ἐκτάκτους ἢ καὶ τακτικὰς χρηματικὰς δαπάνας ἀναπορεύκτους, καὶ ἐπιβαρυνομένου ἀπὸ καίρου εἰς καιρὸν ὑπὸ χρεῶν πρὸς διαφόρους δανειστάς, ὁμοδόξους καὶ ἑτεροδόξους, ἀδυσωπήτως καὶ ἀσυμπαθῶς πολλὰκις εἶτα ἐνίους ἐκ τούτων ἀπαιτοῦντας τὰ δάνειά των καὶ θορυβοῦντας καὶ γογγύζοντας

καὶ ἀπειλοῦντας, καὶ καθορῶντος τὴν χρηματικὴν ἀνέχειν τοῦ ἔθνικοῦ Ταμείου, ὡς στερουμένου σταθερῶν πόρων τῷ τότε καιρῷ, ἐκ δὲ τῶν εἰσπραττομένων ἐκ φιλοτίμων τῶν εἰς ἐπαρχίας ἀποκχισταμένων ἀρχιερέων μόλις ἐπαρκοῦντος εἰς πληρωμὴν τῶν μισθῶν τῶν ἐν τῇ πατριαρχικῇ αὐλῇ ἐργαζομένων γραμματέων καὶ λοιπῶν ὑπαλλήλων, ἐξ ἀνάγκης διατηρουμένων πρὸς τακτικὴν λειτουργίαν τῆς ὑπηρεσίας τῶν Πατριαρχείων, χάριν πληρωμῆς τῶν δανειστῶν καὶ πρὸς ἐλάφρυνσιν τοῦ Ταμείου συνήρχοντο οἱ Σεβασμιοὶ Γέροντες καὶ οἱ ἐντιμοὶ ἐπίτροποι τοῦ Κοινοῦ καὶ διένεμον καὶ ἐπέβαλλον τὸ χρηματικὸν ποσὸν τῶν χρεῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως καὶ καταστάσεως ἐκάστης αὐτῶν. Τούτου δὲ γενομένου κατέβαλλεν ἕκαστος τῶν ἀγίων Γερόντων εἰς τὸν Ταμίαν τοῦ Κοινοῦ τὰ χρήματα ὅσα ἀνελόγησαν εἰς τὰς ἐπαρχίας τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐφορευομένων ἀρχιερέων καὶ εἰδοποιεῖ τοῦτο κακείνοις πρὸς γνῶσιν αὐτῶν. Εἶτα δὲ ἐνέδυνεν αὐτὰ εἰς χρεωστικὰς ὁμολογίας κατὰ μικρὰς ποσότητας, οἷον ἐκ πεντακοσίων γροσίων μέχρι πέντε χιλιάδων, ἐπὶ ἑτησίῳ τόκῳ δέκα τοῖς ἑκατὸν καὶ ἐπὶ διαφόροις ὀνόμασι προσώπων ἰδανικῶν μὲν, χρησιμεύοντων δὲ ἐν περιπτώσει φιλονεικίας καὶ περὶ αὐτῶν ἐμφανίσεως ἐνώπιον τῶν θρησκευτικῶν καὶ πολιτικῶν δικαστηρίων τοῦ Κράτους ἀπαιτούντων κατὰ νόμον πρόσωπα ὑπαρκτὰ ἐν ταῖς συναλλαγαῖς, χρώμενοι πρὸς τοῦτο τοῖς παρ' αὐτῷ εὐρισκομένοις ἀντικτοῖς γραμματίοις (βεγχιζίοις) τοῖς φέρουσι τὴν μεγάλην σφραγίδα καὶ ὑπογραφήν τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐφορευομένων ἀρχιερέων, ἅτινα οὗτοι ἅμα τῇ ἐκλογῇ καὶ τῷ διορισμῷ αὐτῶν εἰς ἐπαρχίας ὠρεῖλον νὰ ἐπαφῇνωσι τοῖς ἐφόροις των πρὸ τῆς εἰς αὐτάς ἀπελεύσεώς των. Καὶ τούτου γενομένου παρουσίαζε τὰς χρεωστικὰς ταύτας ὁμολογίας εἰς τὴν συνέλευσιν τῶν Γερόντων καὶ ἐπιτρόπων τοῦ Κοινοῦ, ἡτις παρέδιδε τῷ Γραμματεῖ πρὸς καταχώρισιν αὐτῶν κατ' αὐξοῦντα ἀριθμὸν ἐν τῷ ἐπὶ τοῦ τῷ Κώδικι τοῦ Κοινοῦ, καὶ κατώθεν τοῦ ἀριθμοῦ τιθεμένης τῆς ἐπιτήμου σφραγίδος τοῦ Κοινοῦ παρεδίδοντο τῷ παρουσιάσαντι αὐτάς ἐφόρῳ, ἐπιστημοποιηθείσας οὕτω καὶ αὐλικὰς λεγομένας, ἅτε δὴ τοῦ ἐν αὐταῖς σημειουμένου χρηματικοῦ ποσοῦ πηγάζοντος ἀπὸ ἔθνικων χρεῶν τῆς Πατριαρχικῆς αὐλῆς, ὁ δὲ ἔρρορος ἡ ἐξεπολεῖ αὐτάς πρὸς ἄλλους, ἅτε τιμωμένας καὶ κυκλοφορούσας ἐν καλῇ ὑπολήψει ὡς τὰ σημερινὰ ἐπίσημα γραμμὰτα τὰ λεγόμενα χρεώγραφα, ἡ ἐτήρει παρ' ἑαυτῷ ὡς κτήμ' αὐτοῦ, ἐὰν δὲν εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων τὸ ἐφορικὸν αὐτοῦ Ταμεῖον, καρπούμενος τοὺς ἐτησίους τόκους. Ἐκαστος ἀρχιερεὺς τακτικῶς κατ' ἔτος ἀποτίων τοὺς τόκους τοῦ αὐτικοῦ χρέους τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ διὰ τοῦ σεβασμίου ἐφόρου του ἐξετέλει ὡςκῦτως κατ' ἔτος καὶ τὸν ἐν ἀρχῇ τῆς εἰς τὴν ἐπαρχίαν ἀποκαταστάσεώς του προσδιορισθέντα

ὕπὸ τῆς συνελεύσεως τῶν συνοδικῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν ἐπιτρόπων τοῦ Κοινοῦ ἐτήσιον ἐκπεσμόν ἐκ τοῦ αὐλικοῦ χρέους τῆς ἐπαρχίας του χρεωλυτικῶς, δι' ἐξαργυρώσεως, ἀκυρώσεως καὶ διαρρήξεως ἰσοπόσου αὐλικῆς ὁμολογίας αὐτοῦ. Εἰς τὰς ἰδίαις ὑποχρεώσεις ὑπέκειντο ἀναποφεύκτως καὶ πάντες οἱ διαδοχικῶς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις διοριζόμενοι ἱεράρχαι, τακτικῶς ἀποτίοντες τοὺς τόκους τῶν τῆς ἐπαρχίας αὐλικῶν χρεῶν καὶ μειοῦντες τὰ ἐν λόγῳ αὐλικὰ χρέη τῶν ἐπαρχιῶν διὰ τῆς κατ' ἔτος ἐξαγορᾶς καὶ ἀκυρώσεως αὐλικῶν ὁμολογιῶν ἰσοπόσων τοῦ ὠριμένου ἐτήσιου ἐκπεσμοῦ αὐτῶν μέχρι τοῦ σωτηρίου ἔτους, αὐξῶν, ὅτε ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν Ἐθνικῶν τοῦ Πατριαρχείου Κανονισμῶν, συμφώνως τούτοις τὰ τε εὐρεθέντα χρέη τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου καὶ τὰ αὐλικὰ τῶν ἐπαρχιῶν ἐκκαθαρισθέντα ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς εὐρέθησαν ἀνιόντα εἰς ἐνέα ἑκατομμύρια γρόσια περίπου, εἰς ἃ προστεθέντων διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου καὶ ἐτέρων τεσσάρων ἑκατομμυρίων καὶ ἀνελθόντος τοῦ ὅλου ποσοῦ αὐτῶν εἰς γρόσια δέκα ἑκατομμύρια καὶ ἡμισυ, κατὰ γενόμενον προϋπολογισμόν, καθ' ὃν ἀνελόγησαν πρὸς γρόσια ἑξ (6) εἰς ἐκάστην ὀρθόδοξον οἰκογένειαν ἐν τῷ Κράτει· αἰτήσας τοῦ Πατριάρχου, ἀνέλαβεν ἵνα εἰσπράξῃ αὐτὰ ἡ σεβαστὴ Κυβέρνησις, ἥτις ὅσα μὲν εἰσέπραξε παρέδωκεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ἐξ ὧν ἐπληρώθησαν ἐν ἀρχῇ πρὸς τοὺς δανειστάς ἱκανᾶ, ὁρεῖλονται δὲ εἰσέτι πρὸς τοιοῦτους δύο περίπου ἑκατομμύρια γρόσια ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου ὅπερ ἔχει λαμβάνειν δι' ὑπόλοιπον τῶν δεκατριῶν ἑκατομμυρίων καὶ ἡμίσεος παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τέσσαρα ἔτι ἑκατομμύρια γρόσια, ἅτινα οὐκ εἰσέπραξεν ἐξ ἐμπεριστάτων ἰδίων ἐπαρχιῶν τινων ἡ σεβαστὴ ἡμῶν Κυβέρνησις.

† ὁ Ἀγαθὸς ΑΝΘΙΜΟΣ.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ*

Οὕτω δὲ καταστήσας γνωστὴν τὴν τέως ἄγνωστον τοῦ Θεοῦ οὐσίαν δι' ὧν εἶπε, μεταβαίνει εἰς ἀποκάλυψιν ἐτέρας ὑψίστης ἀληθείας, τὴν τῆς καταγωγῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐξ ἐνὸς αἵματος καὶ τοῦ αὐτοῦ ζεύγους.

Ἐσκέπησαν ἀπὸ χυρᾶς οἱ τοῦ χριστιανισμοῦ ἀμελικοὶ διώκται νομίσαντες ὅτι εὗρον τὸ ζητούμενον ἐπιχείρημα, ἐν τῇ παραλλαγῇ τῶν διαφόρων φυλῶν τῆς γῆς, ἐν τῷ σχηματισμῷ τοῦ κρανίου, ἐν τῷ σχήματι τοῦ προσώπου καὶ ἐν τῇ διαφορᾷ τῶν τριχῶν, ἵνα πατάξωσι καὶ καταρρίψωσι τὸν χριστιανισμόν. Ἀλλ' αἱ μετὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑκατονταετη-

ρίδα ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ πρόοδοι τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἀπέδειξαν δι' ἀναμφιλέκτων ἐπιχειρημάτων ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, ἀπέρρευσε ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος, αἱ δὲ φαινόμενα παραλλαγαί εἰσιν ἀποτέλεσμα φυσικῶν καὶ κλιματικῶν λόγων.

Δυστυχῶς τὰ στενὰ τῆς προγματικῆς ἡμῶν ὁρία καὶ ὁ χρόνος ἀποκλείουσι τὴν προσαγωγὴν καὶ παράταξιν μαρτυριῶν ἐκ τῶν νεοφωτιστικῶν ἀντιπροσώπων τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, πλὴν θὰ ἀναφέρωμεν μίαν καὶ μόνην ἠθικὴν ἀπόδειξιν λαμβανομένην ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἐν οἷχθῇ ποτε πνευματικῇ καταστάσει εὐρίσκομένου. Ἰδόμεν ἀνωτέρω ὅτι ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ παρὰ πᾶσι τοῖς λαοῖς, μεθ' ὅλας τὰς ἐξωτερικὰς τοῦ προσώπου καὶ τοῦ κρανίου ποικιλίας καὶ διαφορὰς τοῦ χρώματος, ἡ περὶ ἐνὸς ἀνωτέρου Δημιουργοῦ καὶ προνοητοῦ τοῦ κόσμου ἰδέα ἦν κοινὴ καὶ οὐχ ἰδιὸν κτῆμα τῆς Αἰθιοπικῆς ἢ τῆς Μογγολικῆς ἢ τῆς Καυκασίας φυλῆς· πάντες δηλονότι οἱ λαοὶ οὗτοι ἀνεγνώριζον τὴν ὑπαρξίν καὶ ἀνάγκην ἐνὸς ὑπερέχοντος ὄντος, ἀνεγνώριζον τὸ βέρος τοῦ συνειδότος ἐν τῇ διαπράξει τῆς ἀμαρτίας, ἀνέμενον ἀνώτερον καὶ ὑπεράνω τοῦ κόσμου ἱστάμενον κριτήριον καὶ ἐπίστευον εἰς τὴν ἀθανάσιαν τῆς ψυχῆς.

Ἡ ἐσωτερικὴ αὐτῇ τῶν λαῶν μαρτυρία ἐν παντὶ βεβαιῶ ἀναπτύξεως καὶ πολιτισμοῦ τῶν ἐθνῶν, ἀποδείκνυσιν ἀσάλευτον τὸ κύρος τῶν ἀποστολικῶν λόγων ὅτι ὁ Θεὸς ἐξ ἐνὸς αἵματος ἐποίησε πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ὁρίσας προτεταγμένους κυριότητας καὶ τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν.

Ὁ περιορισμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου εἰς ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα καὶ ἡ ὁροθεσία τῆς κατοικίας αὐτοῦ εἰς ὠρισμένον μέρος τοῦ παντός ἦν, κατὰ τὴν ἀγίαν Γραφὴν ἀποτέλεσμα τῆς ἀμαρτίας. Μόνη δὲ παρηγορία εἰς τὰ δεινὰ τῆς στεναζούσης καὶ τάλαιπωρουμένης ἀνθρωπότητος ἦτο ἡ ζήτησις τοῦ Θεοῦ «ζητεῖν τὸν Κύριον εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειεν αὐτόν καὶ εὗροιεν καίτοι γε οὐ μακρὰν ἀπὸ ἐνὸς ἐκάστου ἡμῶν ὑπάρχοντα».

Ὅπως ὁ τυφλὸς ψηλαφῶν τὸ σκότος καὶ ἀνεγνώριζων ποῦ ἵσταται, ὁδηγεῖται ἀσφαλῶς εἰς τὸ σκοπούμενον τέρας, οὕτω καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἐν τῷ σκότει τῆς εἰδωλολατρίας, ἔδει νὰ ψηλαφήσωσι τὰ περὶ αὐτοῦ καὶ τὴν περιέχουσιν αὐτοῦ φύσιν, ἵνα φθάσωσιν ἀσφαλῶς εἰς τὸν Θεόν, ὅστις οὐ μακρὰν αὐτῶν ἀπέχεν· ἀλλ' ἔπαθον καὶ οὗτοι τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ ὁ πᾶντε τυφλός, ὁ κατενώπιον τοῦ ἡλίου ἱστάμενος, ἀλλὰ μηδὲν βλέπων· ἡ αἰώνιος ἀλήθεια, ὁ Θεὸς ἦν πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἐθνικῶν, ἀλλ' ὅπως λέγει ὁ ἱερός Αὐγουστίνος, οὗτοι ἦσαν τυφλοὶ καὶ μὴ βλέποντες τὸ φῶς ἀπεμακρύνοντο ἐξ αὐτοῦ.

Καὶ ἀληθῶς, ἐὰν ὑψώσωμεν μικρὸν κύκλῳ τοῦς

* Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ σελ. 370—372.

ὀρθαλμοῦ· ἡμῶν θὰ ψηλακρήσωμεν τὸν Θεὸν ἐν τῇ δημιουργίᾳ αὐτοῦ, καὶ θὰ γνωρίσωμεν αὐτὸν ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ αὐτοῦ, δι' ἧς ἀνέβησαν αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων καὶ κατέβησαν καὶ ἐξηπλώθησαν τῶν πεδιάδων τὰ νῶτα καὶ συνήχθησαν εἰς μίαν συναγωγὴν τὰ ὕδατα, καὶ ἐγέννησεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις πληροῦται χρηστότητος ὅταν ἀνοίγῃ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἐπανέρχεται δὲ εἰς τὸ μὴδὲν καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὸν χοῦν αὐτοῦ, ὅταν ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπ' αὐτοῦ. Ἐφεξῆς παρίσταται πρὸ τῶν ὀρθαλμῶν ἡμῶν ὁ Θεὸς διὰ τῶν θαυμασίων τῆς προνοίας του, διὰ τῶν ἀπειραπῶν καὶ τῶν κεραυνῶν του διὰ τῶν φωνῶν τῶν καταρρακτῶν του ὅποτε ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται, κατὰ τὸν ψαλμῶδον, καὶ ἀναγνωρίζεται διὰ τῆς φωνῆς τοῦ συνειδήτος, ὅπερ σκοτίζεται πρὸς στιγμὴν διότι, ὡς λέγει ὁ Τερτυλλιανός, δὲν εἶνε Θεὸς ἀλλὰ νὰ ἀποσβεσθῇ καὶ ἐκμηδενισθῇ παντελῶς ἀδύνατον διότι ἐδόθη πρὸς τοῦ Θεοῦ· ἡ ἀμαρτία βρύνει καὶ πιέζει καὶ σκοτίζει αὐτὸ πρὸς καιρὸν, ἀλλ' εἴτα ἐξανίσταται μετ' ὅλην αὐτοῦ τὴν δύναμιν βλαπτικὴν τὸν πταίστην ὅστις πανταχοῦ γῆς ὡς ὁ Κεῖν φέρει ἐναργὲς τὸ σημεῖον τῆς ἀμαρτίας. «Καὶ εἶδον τοὺς νεκροὺς, μικροὺς καὶ μεγάλους, ἐστῶτας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ βιβλία ἠνεψήθησαν καὶ βιβλίον ἄλλο ἠνεώχθη, ὃ ἐστὶ τῆς ᾠδῆς». (Ἀπ. 20, 12) Ἡ συνείδησις εἶναι ἡ μεγάλῃ βιβλος, ἐν ἣ πάντα τὰ κρυπτὰ τῶν καρδιῶν ἐγχαράσσονται. Μόλις νομίζει ὁ κακοῦργος ὅτι ἀπὸ τῆς λήθης τῆς φωνῆς αὐτῆς, καὶ ἐν μέσῳ τοῦ γλυκυτάτου ὕπνου ἐξεγείρει αὐτὸν, προβάλλουσα τὸ κατόπτρον τῆς εἰδεχθῆς ἀμαρτίας, ὅπερ δὲν δύναται νὰ κατασυντρίψῃ. Ὁληρὰ, τυραννικῇ, καταδιώκει αὐτὸν πανταχοῦ καὶ ἐλέγχει, διότι ὁ νόμος τῆς ἀμαρτίας ἀντιστρατεύεται πρὸς τοὺς νόμους αὐτῆς. Μόνον δὲ διὰ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ἡθικοῦ νόμου ὑπὲρ τὸν ἕτερον τὸν αἰχμαλωτίζοντα ἡμᾶς τῷ νόμῳ τῆς ἀμαρτίας, ζῶμεν καὶ κινούμεθα ἐν τῷ Θεῷ, «τοῦ καὶ γένος ἐσμέν.»

Ὁμιλήσας δὲ ὁ Παῦλος περὶ τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ, τῆς δημιουργίας αὐτοῦ καὶ τῆς σχέσεως ἡμῶν πρὸς αὐτὸν, ἐπισπραγίζει τὸν λόγον διὰ τῆς παρθέσεως μαρτυρίας ἐξ αὐτῶν τῶν ἐλλήνων ποιητῶν, ἵνα δείξῃ ὅτι καὶ αἱ ἐκφράσεις αὐτῶν ἦσαν ἀντιφαστικαὶ πρὸς τὴν κακόζηλον εἰδωλολατρείαν, διότι οὗτοι κηρύττοντες «ὅτι γένος αὐτοῦ ἐσμεν» τ. ε. δημιουργήματα αὐτοῦ, δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐξιχνιάσωσι τὸν δημιουργὸν τοῦ παντός, τὸ μέγα σθένος τοῦ ὠκεανοῦ, ἐξ οὗ πάντες ποταμοὶ καὶ πάντα θάλασσα καὶ πάντα κρῆναι καὶ φρέατα μακρὰ νάουσι.

Ἀλλ' ἦτο ἄρχαι ἀνάγκη νὰ υπομνήσῃ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ Παῦλος αὐτολεξεί τοὺς λόγους τοῦ συμπολίτου αὐτοῦ ποιητοῦ Ἀράτου;

Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι οἱ λόγοι τῶν

ποιητῶν εἶχον ἱερὸν κύρος, διότι ἦσαν οἱ προφῆται τῶν θεῶν ἐξαγγέλλοντες τὰς βουλὰς αὐτῶν «ὁ Θεὸς χορηγεῖ τὰ πάντα τοῖς βροτοῖς, ὁ Θεὸς παρέχει χάριν καὶ εἰς τὸ ἄτμα... μαντεύου σὺ μοῦσα, ἐγὼ δὲ προφητεύσω» λέγει ὁ Πίνδαρος.

Μετὰ τοὺς ἱερεῖς γινώσκουμεν ὅτι ἐτιμῶντο οἱ ποιηταί, ὡς οἱ πρῶτοι διδάσκαλοι τῆς ἀνθρωπότητος, ὡς οἱ πιστοὶ διερμηνεῖς τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως ὡς θεῶν παῖδες, ὡς προφῆται θεῶν, σοφίας δὲ πατέρες καὶ ἡγεμόνες. Ὁ ποιητὴς κατὰ Πλάτωνα εἶναι κοῦφον τι χρῆμα, πτηνὸν ἱερὸν· δὲν δύναται δὲ νὰ ποιήσῃ, ἐὰν μὴ πρότερον γένηται ἐνθους καὶ ἑκφρων· ἔπρεπεν ὁ Θεὸς νὰ ἀφαιρῇ τὸν κοινὸν νοῦν καὶ καταστήσας αὐτὸν ἐκ τοῦ δούλου νὰ ὑπαγορεύσῃ αὐτῷ ὅσα βούλεται, ἀλλὰ καὶ μετ' ὅλον τοῦτο τὸ κύρος δι' οὗ οἱ ἄρχαιοι Ἕλληνας περιέβαλλον τοὺς ποιητάς αὐτῶν δὲν δυνάμεθα ν' ἀποδεχθῶμεν ὅτι ὁ Παῦλος διὰ τῆς μαρτυρίας τοῦ ποιητοῦ ἐπεδίωξε πλεονέτερον κύρος, ἀλλὰ μάλλον νὰ ἀποδείξῃ, ὡς εἴπομεν, ἐναργῶς τὴν ἀντίφασιν τῶν λόγων τῶν ποιητῶν, πρὸς τὴν περὶ Θεοῦ ἰδέαν.

Τοιοῦτον ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ περιλάλητον κήρυγμα τοῦ ἀπιστοῦ Παύλου ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς τοὺς Ἕλληνας, κήρυγμα ὑβίστης σπουδαιότητος καὶ σημασίας, διότι δι' αὐτοῦ κατηργήθη ἡ τῶν εἰδώλων προσκύνησις καὶ λατρεία, ἐγνώσθη ἡ οὐσία τοῦ ἐνός Θεοῦ καὶ δημιουργοῦ τοῦ παντός, ἀνεπλάσθη νέος βίος, καὶ τὸ ἔθνος ἐκείνο ἀποσπασθὲν ἐκ τοῦ βορβόρου τῆς ἀκαθαρσίας καὶ τῆς ὕλης, εἰς ἃ τότε ἐκυλίστο, ἐγένετο διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς γλώττης του, ὁ μεγαλοφωνώτατος τοῦ χριστιανισμοῦ κήρυξ καὶ ὁ πανευκλεέστατος μάρτυς.

ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

Διάκονος

ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ
ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ

ὑπὸ

Γερμανοῦ Βασιλάκη, Μ. Ἀρχιδιακόνου τοῦ Α. καὶ Π. Θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων. — Ἐγκρίσει τοῦ Μ. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Κ. Κ. Δαμιανοῦ τοῦ Α'. — Ἐν Ἱεροσολύμοις 1901, σχῆμα μέγα 8ον σ. 1—195.

Τὴν ἐμπεριστατωμένην μελέτην τῆς θεοπνεύστου ἀγ. Γραφῆς καὶ μάλιστα τῆς Κ. Διαθήκης, εἴ τε θελοῖ Ἀπόστολοι καὶ ὁ ἱερός τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας χορὸς ἐπιμόνως συνιστῶσιν ὡς ἐν τῶν κυριωτέρων μέσων πρὸς παγίωσιν ἀληθῶς χριστιανικοῦ χαρακτήρος, πρὸς μόρφωσιν ὑψηλοῦ πνευματικοῦ ὁρίζοντος καὶ

πρός ρύθμισιν βίου κατὰ πάντα ἀνταξίου πρὸς τὸ θεόδοτον περιεχόμενον τῆς ἀμωμότητος ἡμῶν πίστεως. Ἐκ τοιαύτης ἀρχῆς ὁρμώμενος καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ ὑπ' ὄψιν ἔργου πανοσιολ. Μ. Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου Γερμανὸς Βασιλάκης, πρῶτον διευθυντὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ ἐν Ἱεροσολύμοις, γνωστὸς εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας ἐκ τῶν περὶ θείας λειτουργίας καθόλου καὶ τῆς τοῦ Ἀδελφοθέου ἰδίᾳ κριτικωτάτων αὐτοῦ μελετῶν, προέβη ἐσχάτως εἰς τὴν ἔκδοσιν ἐξηγήσεως, ἥτοι ἐπιστημονικῆς ἐρμηνείας, τῆς Καθολικῆς Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀδελφοθέου Ἰακώβου, πρώτου ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων, ἐπιστολῆς διακρινομένης διὰ τὴν κατ' ἐξοχὴν πρακτικὴν αὐτῆς τάσιν. Καὶ ὄντως, πρὸς τὴν ἄλλῃ ἀνεκτιμήτῳ γραφικῇ ἀξίᾳ, ἣν κέκτηται ἡ ἐν λόγῳ Ἐπιστολὴ τοῦ ἀποστόλου Ἰακώβου, ὅστις διὰ τὸν ἰδεώδη βίον αὐτοῦ ἐκλήθη «δικαίος», ἐκεῖνο, ὅπερ ἰδιαζόντως χαρακτηρίζει αὐτὴν εἶναι ἡ πρακτικότης τοῦ περιεχομένου της, θίγοντος πλείστα καίρια σημεῖα τοῦ καθ' ἡμέραν ἀτομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου. Τοιαῦτα, ἐπὶ παραδείγματι, ὁ καθορισμὸς τῆς μεταξὺ πίστεως καὶ ἔργων σχέσεως, ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς ἀληθοῦς καὶ ψευδοῦς θρησκείας, ἡ διάκρισις τῆς ψευδοῦς σοφίας ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς καὶ ἀνωθεν πεμπομένης, ἡ ζωηρὰ περιγραφή τῶν ὁλεθρίων ἀποτελεσμάτων τῆς ἀστασίας τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν ἐμπαισθῶν κοινοτικῶν φατρισμῶν, τῆς ἀνωμάλου μεταξὺ πλουσίων καὶ πενήτων, ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων σχέσεως κλπ.

Ἐν πλήρει συναισθήσει τῆς πολλαπλῆς ταύτης σημασίας τοῦ ἐν λόγῳ θεοπνεύστου βιβλίου τῆς Κ. Διαθήκης, ὁ πολυμαθέστατος ἐρμηνευτὴς προβαίνει εἰς τὴν ἐξηγητικὴν αὐτοῦ μελέτην μετὰ πολλῆς ἐπιστημονικῆς νηφαλιότητος, ἐμβριθείας καὶ συστηματικότητος, κατορθῶν ἐν ταύτῃ νὰ γίνηται δηλωδὲς διὰ τῆς πλατυτέρας ἀναπτύξεως τῶν πρακτικωτέρων ἰδίᾳ μερῶν τῆς ἐπιστολῆς, ἃ δεινῶς ἐκασταχοῦ ἐξάγει. Τοῦ ὅλου ἔργου προτάσσει περιεκτικωτάτην «Εἰσαγωγὴν» ἐν ἣ ἐξέττει τὸν βίον τοῦ Ἀδελφοθέου, τὴν γνησιότητα τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ἀφορμὴν καὶ τὰς περιστάσεις, ὑπ' αἷ αὕτη ἐγγράφη, καὶ τὰ παραπλήσια, διὰ μακρῶν ἐπίσης ὁμιλῶν, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐπ' ἐσχάτων καὶ αὐτῆς κινήθεντος πρὸς ἡμῖν ζητήματος περὶ τῆς ἐπ' ὀνόματι τοῦ αὐτοῦ Ἀδελφοθέου φερομένης λειτουργίας (ἴδε τὰ σχετικὰ τοῦ αὐτοῦ συγγραφῆς ἐν «Ἐκκλησιᾷ. Ἀληθεία», ἔτ. ΚΑ', ἀριθμ. 9, 10, 13, ὡς καὶ 29, 30, 32, 33, καὶ 36).

Πρὸ τῆς ἐπὶ μέρους ἐκάστοτε κατὰ στίχον ἐξηγήσεως τίθεται τὸ ἱερὸν κείμενον ἐν στοιχείοις παχυτέροις καὶ ἐφεξῆς ἀκολουθεῖ ἡ κατὰ στίχον ἐξήγησις ἐν γλώττῃ πλουτίᾳ καὶ ἐν τυχῇ μεμετρημένῃ, ἀκριβορρημονοῦσα ἀλλὰ καὶ εὐχρέτως παρακολουθουμένη, νευρώδει ἄμα καὶ γλαφυρᾷ. Ἀξίᾳ ἐπίσης ἰδιαί-

τέρως ἐξάρσεως ἡ τάσις τοῦ συγγραφῆς πρὸς τε τὴν συμφωνίαν τοῦ περιεχομένου τῆς ἐν λόγῳ ἐπιστολῆς καὶ τῶν λοιπῶν βιβλίων τῆς ἀγ. Γραφῆς, ὡς καὶ πρὸς τὴν τήρησιν τῆς ἀλληλουχίας τῶν ἐννοιῶν αὐτῆς ταύτης τῆς ἐπιστολῆς. Καίτοι δὲ ὁ ἐρμηνευτὴς εἶνε προφανῶς ἐν γνώσει τῶν κυριωτέρων ἐρμηνειῶν τῆς ἐπιστολῆς παρὰ τε ἀρχαίοις καὶ νεωτέροις, παρὰ τε ἡμετέροις καὶ ξένους, ἀλλ' ἀποφεύγων λίαν ἀξιεπαίνως νὰ κατὰ τὸν ἀναγνώστην διὰ τῆς λεπτομεροῦς καὶ κατ' ὄνομα παραθέσεως τῶν διαφόρων γνώμων, ἀρκεῖται συνήθως εἰς τὴν ἀμεσην ὑπόδειξιν τῆς ἐπικρατεστέρως γνώμης, ὅπου δὲ προκύπτει ἀνάγκη ἀναιρέσεως ἐναντίων γνώμων, τίθησι ταύτας ὑπὸ τὴν γενικὴν ὀνομασίαν ἄλλοι, προτιμῶν οὕτω τῆς ἐνδείξεως οἰκείας πολυμαθείας τὴν ἡρεμον καὶ σταθερὰν διαρῶτισιν τοῦ πνεύματος τῶν οἰκείων ἀναγνώστων. Ἐν γένει, τὸ ὅλον ἔργον ἀποτελεῖ σπουδαιοτάτην συμβολὴν εἰς τὴν παρ' ἡμῖν πενιχρὰν σχετικῶς νεωτέραν ἐξηγητικὴν Θεολογίαν, ἐφ' ᾗ καὶ θερμῶς ἐπὶ ταύτῃ συγχάρμεν τῷ εὐρυμαθεῖ καὶ ζηλωτῇ συγγραφεῖ, ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἀγχιολίων γινώσκοντι νὰ ἐξοικονομῇ χρόνον διὰ τοιαύτας κοινωφελεστάτας συγγραφάς.

Α. Π.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— Χειροτονία Γρεβενῶν. — Ἐν μέσῳ πολλῆς συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος ἐγένετο τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ ἡ εἰς ἀρχιερεῖα χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου ἁγίου Γρεβενῶν Ἀγαθαγγέλου, ἱερουργούντων τῶν σεβασμιωτάτων μητροπολιτῶν Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Δωροθέου, Λέου καὶ Καλύμνου Ἰωάννου καὶ Σταυρουπόλεως Ἀποστόλου, Διευθυντοῦ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἐν τῷ ναῷ παρέστη ἡ Α. Θ. Παναγιότης, οἱ σεβασμιώτατοι ἅγιοι συνοδικοὶ, οἱ ἐκ τῶν ἐντίμων συμβούλων Ἀντώνιος Σούρλας, Ἐμμανουὴλ Ρακτιβάν καὶ Ἰπποκράτης Ζαχαριάρης, οἱ καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς καὶ Ἐμπορικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης καὶ πλείστοι ἄλλοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ φίλοι τοῦ χειροτονουμένου.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡ Α. Π. ὁ ἅγιος Γρεβενῶν φέρων τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν καὶ τὴν ποιμαντορικὴν κρατῶν ράβδον διένειμε τῷ πολυπληθεῖ ἐκκλησιαστικῷ τῷ ἱερῷ ἀντίδωρον καὶ εἴτα ἀνελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Πατριαρχείων ἡσπάσατο τὴν δεξιὰν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ ἐδέξατο τὰς συγχαρητήριους εὐχὰς τῶν ἁγίων ἀρχιερέων. Κατόπιν δὲ ἡ Α. Παναγιότης μεταβάσας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἁγίου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης ἐξηκολούθησε καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν δεχόμενος τὰ συγχαρητήρια τῶν φίλων.

Τὴν Α. Παναγιότητα ἐπισκέψατο κατ' οἶκον ἡ Α. Θ. Παναγιότης, οἱ σεβασμιώτατοι ἅγιοι συνοδικοὶ, οἱ παριπιδημοῦντες μητροπολιταὶ, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἁγίων Τόπων καὶ πλείστοι ἄλλοι ἔχρητοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοί.

— Προαγωγή Ἐπισκοπῆς εἰς Μητρόπολιν. — Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ χθεσινῇ αὐτῆς τακτικῇ συνεδρίᾳ λα-

βοῦσα ὑπ' ὄψει αἰτήσιν τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Ἐφέσου Ἰωακείμ, ὑποβάλλοντος τῇ Ἐκκλησίᾳ ἕνα ἡ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν αὐτοῦ τελοῦσα ἐπισκοπὴ Ἡλιουπόλεως προαχθῇ εἰς Μητρόπολιν, τὸ μὲν ὡς ὅσα ἔδρα μουτσαριφλικίου καὶ ἀποτελουμένη ἐξ ἱκανῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων, τὸ δὲ εἰς ἀμοιβὴν τῶν τριακονταετῶν μὲν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἐφέσου, εἰκοσιπενταετῶν δ' ἐν τῇ ὑπ' αὐτὸν ἐπισκοπῇ ταύτῃ τελεσφόρων ἐκδουλεύσεων τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Ἡλιουπόλεως κ. Ταρσίου, κληρικῶν ἀρτίως μεμορφωμένου καὶ πολύτιμον διοικητικὴν πετρὰν κεκτημένου, προήγαγε τὴν εἰρημένην τέως ἐπισκοπὴν εἰς Μητρόπολιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ΟΘ' τὴν τάξιν, καὶ τὸν τέως ἐπίσκοπον ἅγιον Ἡλιουπόλεως εἰς μητροπολίτην αὐτῆς.

— Πατριαρχικὰ συνδυαστήρια. — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης δι' εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου ἁγίου Συνάδων Εὐγενίου, τοῦ ἀρχιμ. Αἰμιλιανοῦ Δάγγουλα προΐσταμένου τῆς Παναγίας Καφαριανῆς, τοῦ ἀρμενομαθοῦς διαγγελέως τῶν Πατριαρχείων Δημητρίου Τσολακίδου, καὶ τοῦ ἐκ τῶν γραμματέων τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ὁθωμανικοῦ Γραφείου Θεοδώρου Φαρμακοπούλου, τὸ μὲν διεβίβασε τῇ εὐγενεστάτῃ οἰκογενείᾳ Δαδιὰν τὰ βαθέα συλλυπητήρια αὐτοῦ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Ἀρτὶν πασᾶ Δαδιὰν, λογάδος ἀρμενίου, ὑφυπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς ὁθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, τὸ δὲ ἐξεπροσωπήθη ὑπ' αὐτῆς κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ μεταστάτος, γενομένην προχθὲς μεγαλοπρεπεστάτην ἐν Πέραν.

— Ἀπισκίσεις. — Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ἐπισκέψατο τὴν Α. Θ. Παναγιώτητα ὁ ἐκ Συγῆς μὲν τῆς ἐπαρχίας Προύσης ὁρμώμενος, ἀπὸ πολλῶν δὲ ἐτῶν ἐν Σιάμ ἐγκατεστημένος ὁμογενὴς Χρῆστος Γ. Τιμονέλλης, συσταθεὶς τῇ Α. Θ. Παναγιώτῃ ὑπὸ τοῦ σεβασμ. ἁγίου Νικοπόλεως καὶ Προβέζης. Ἐπὶ τῇ αὐτῇ εὐκαιρίᾳ ὁ ἐν λογῷ ὁμογενὴς προσέφερε καὶ 4 Α. Γ. ὑπερ τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐπισκευῶν.

Ὁσαύτως τῇ Τετάρτῃ ἐπισκέψαντο τὴν Α. Θ. Παναγιώτητα ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει παρεπιδημῶν πανιρώτατος Μαρίνης, ἐκ τῶν ἀνωτέρων βαθμύχων τῆς Παπικῆς αὐλῆς, ἐν συνοδείᾳ τοῦ Δὸν Βρατζιώτη, ὁ ἐνταῦθα πράκτωρ τῆς ἡγεμονίας τῆς Βουλγαρίας κ. Γκέσωφ, χθὲς δὲ ἡ Α. Θ. Π. ὁ ἐνταῦθα πρεσβυτὴς τῆς Σερβίας στρατηγὸς Σάββας Γκροῦτς.

— Ἀπονομή παρασημῶν. — Εὐαρέστως ἀναγράφομεν ὅτι ἡ Σ. Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις εὐηρεστήθη ν' ἀπονείμῃ τῷ μὲν μητροπολίτῃ Φιλιππουπόλεως Φωτίῳ τὸ πρᾶσιμον Ὄσμανι δευτέρας τάξεως, τοῖς δὲ ἁγίοις συνοδικοῖς Βάρνης Πολυκάρπῳ καὶ Μεσημβρίας Χαρίτωνι τὸ Μετζηδιὲ τρίτης τάξεως, τῷ ἐν ἀγίῳ ὄρει λογίῳ μοναχῷ Κοσμᾷ Λαυριώτῃ, Μεγάλῳ ἀρχιμανδρίτῃ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τὸ Μετζηδιὲ δευτέρας τάξεως καὶ τῷ ἐν Μάκρῃ πρωτοσυγκέλῳ Διονυσίῳ τὸ Μετζηδιὲ τρίτης τάξεως.

Ὁσαύτως εὐαρέστως σημειοῦμεν ὅτι ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Σ. Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως τῷ μὲν Ἱπποκράτῃ Ταυλαρίῳ ὁ πρῶτος βαθμὸς πρώτης τάξεως, τῷ δὲ ἱατρῷ Ἀλεξάνδρῳ Μελαγχροινῷ καὶ τῷ Χρυσάνθῳ Θωμάδῃ δικηγόρῳ ὁ δεύτερος βαθμὸς πρώτης τάξεως, τῷ Θωμᾷ Ἀντωνιάδῃ μέλῃ τοῦ μητροπολιτικοῦ συμβουλίου Ἐφέσου ὁ τρίτος βαθμὸς (σαλίσσὲ) καὶ τῷ Χαρχλάμπι Ραμφιάδῃ ἐφένδῃ ὁ αὐτὸς βαθμὸς σαλίσσὲ καὶ τὸ πρᾶσιμον Ὄσμανι τετάρτης τάξεως.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Κωνσταντῖνος Φλωρᾶς, ὑπὸ ὀνόματι Ὁθωμανός, ὅτε μὲν τὸν μεταπράτην, ὅτε δὲ τὸν κηπουρὸν ἐπαγγελλόμενος, τέως διαμένων εἰς λεμονάδικα Πόλεως, ὅθεν φυγὼν ἐν ἀγνώστῳ διαμένει τόπῳ, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῶν Πατριαρχείων, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, ὡς ἐναγόμενος ἐπὶ διαζυγίῳ ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Εὐριδίκης (τέως Ἐλδίας) Κ. Φλωρᾶ, θυγατρὸς τοῦ δυτικοῦ Βικεντίου Μονζιέρη, ὑπηκόου Ὁθωμανῆς, κατοικοῦ Πέραν Κων]πόλεως καὶ τὰ οἰκιακὰ μετερχομένης ἔργα. Προσεπιδηλοῦται δ' αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἡ ἀγωγή θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων]πόλει ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 3 Ὀκτωβρίου 1901.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Εὐστάθιος Ἰωάννου Ψύχας, ὑπὸ ὀνόματι Ὁθωμανός, τέως κάτοικος Βλάχας καὶ ὑπάλληλος ξενοδοχείου ἐν Σιρκετζῇ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγελλόμενος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 8 εὐρωπαϊστὶ πρὸ μεσημβρίας μετὰ τὴν παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου πρὸ τοῦ πνευματικοῦ τῶν Πατριαρχείων Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Παρασκευῆς Εὐσταθίου Ψύχα, θυγατρὸς Ἀναστασίου Ζαφειριάδου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ ὑπηκόου Ὁθωμανῆς, κατοικοῦ δὲ Βλάχας (Μουσαλά μαχαλεσὶ Ἀράπ σοκατζῇ). Προσεπιδηλοῦται δ' αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζεύξεως ἀγωγή θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 16 Ἀυγούστου 1901.

Ὁ Πρόεδρος

† Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ ἡ ἐκτύπωσις τοῦ «Μουσικοῦ Κόσμου» Ν. Παγανᾶ ἀπεπερατώθη ἤδη, εἰδοποιούνται διὰ τελευταίαν φορὰν οἱ κρατοῦντες ἀγγελίας νὰ πέμψωσιν αὐτὰς μέχρι τῆς προσεχοῦς Τετάρτης 17 μεσοῦντος.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟῦ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟῦ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.